

Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia. (Lk 23, 34)

(Jozef Kellö) Keď má človek málo, možno už len pár okamihov svojho života, hovorí už len tie najdôležitejšie veci. Ježiš sa do krajnosti zastáva človeka pred svojím Otcom a až do poslednej chvíle sprítomňuje jeho milosrdenstvo a odpustenie. Jasnú, že nevedeli, čo robia. Možno si dokonca mysleli, že robia dobre. Ježiš vie bezpečne rozpoznať pomýlenie človeka, a preto donekonečna ospravedlňuje. A čo by sa už nijako nedalo ospravedlniť, to vyvažuje svojím utrpením na kríži. Toto si osvojil aj prvomučeník diakon Štefan, ktorý sa podobne modlil za svojich katov. Zatúžme po tomto nazeraní na človeka aj my.

(Zamyslenie pre východný obrad z [Časopisu Slovo](#).)